
3 1761 07432817 0

Noget Mere

fortſat

Digtſamling

af

Erik Bögh.

KJÖBENHAVN 1854.
Boghandler Th. Gandrups Forlag.

Udført i M. Heimanns lith. Inst.

LIBRARY
APR 20 1976
UNIVERSITY OF TORONTO

Noget Mere.

Trykt i Flyvepostens Officin ved J. Davidsen.

Parnassets Bevogtere,

Smagens Areopagiter,

Konstnernes Vejledere

og

Publicums Formyndere:

Hhrr. Recensenter

tilegnes

disse Digte.

Højgunstige Herrer!

I egen Person
jeg byder Dem her „Noget Mere"
og stod noget Bedre til Disposition —
det skulde jeg strax offerere.

Hr. Publicum bød jeg min første Bog.
Han modtog Gaven i Naade.
Gid nu blot De mine Herrer tog
min anden paa samme Maade!

Men tag den forresten hvorledes De vil!
Nu er den jo een Gang Deres,
og jeg skal med inderlig Rò see til
hvordan den saa end recenseres.

Thi bliver endog Deres Daddel for stærk,
jeg skal mig dog ikke besvære —
Ja — kalder De Bogen et mageløst Værk —
selv det skal jeg vide at bære!

E. B.

Indhold.

Side

Min første Kjærlighed,

Fortælling.

Min første Kjærlighed.

„— Ett menløst, vettlöst, löst begär".
Wilh. v. Braun.

Dengang da jeg var atten Aar —
det kan jeg godt erindre —
da gik jeg længe med en Kval
som Intet kunde lindre;
det var en Sygdom. Hvor den sad
det maa Vorherre vide,
men dengang troede jeg bestemt
den sad i venstre Side.
Det var en Sygdom, som endnu
er hyppig, og saavidtsom
jeg veed har Pathologerne
erklæret den for smitsom.

Hvordan den kom, hvordan den gik
og hvortil den kan føre,
det skal jeg nu fortælle Dem
hvis De har Lyst at høre.

Jeg var en ganske vakker Fyr
med friske røde Kinder,
et Skjæg saa fiint som Ferskenduun
to Øjne som Kjærminder,
en dejlig krøllet mørkebrun
Toupee, og hertil kommer
en smal men net Figur paa sex
og tredsindstyve Tommer.
I Lærdom var jeg kommen vidt —
saavidt som man behøver —
jeg vidste meer end mangen halv-
ja heel studeret Røver:
Jeg kjendte Cæsar, Xenophon,
Virgil til Punkt og Prikke,
og havde gjennemlæst Ovid
selv hvor han „læses ikke.“
Af Verdenskundskab havde jeg
langt meer end Nogen aner:
Jeg havde slugt tre Skabe med
Noveller og Romaner —

Hvad Under da, jeg følte mig
saa stor og klog som Nogen,
og meget, meget ældre end
der stod i Kirkebogen!
Hvad Under at min Phantasi
til Slutning blev saa væver
at Elmetofte Præstegaard
blev mig for lav og snæver.
Jeg følte mig saa venneløs
hvor god man var imod mig:
Min Onkel var en gammel Mand,
som ikke ret forstod mig
min Tante var en ærlig Sjæl
med mange skjønne Dyder,
men havde bare Smag for Mad
og blot Passion for Gryder.
Og mine tre Cousiner — Ja,
de var jo meget rare
og kjønne unge Piger; men
de drillede mig bare.
Jeg husker godt en Aftenstund
jeg fulgte med den Ene
hjem over Klinten. Alt var tyst,
og vi var ganske ene,
og Maanen titted stor og rund
op over Skovens Toppe,

i Bøgen sad et Duepar
og kurrede deroppe.
Jeg syntes Hannas Øjne blev
saa milde og saa smukke,
jeg syntes ogsaa tydeligt
jeg hørte hende sukke —
og kort og godt: jeg blev lidt rørt
og talte nogle ømme,
velvalgte Ord om Maaneskin
og Sympathi og Drømme;
men midt i Talen fandt jeg dog,
at det var bedst at tie;
thi frem af Krattet hoppede
Louise og Sophie.
„Ak" — raabte Hanna leende —
„hvor I kom ubelejligt!
Nu var just Laban bleven øm,
det klædte ham saa dejligt!" —
Tænk disse Ord, og dette Navn
og al den Spot og Latter,
jeg maatte døje ovenpaa —
saa haaber jeg De fatter,
at jeg med et fortørnet Blik
gav Pigerne tilkjende,
at nu var al Fortrolighed
imellem os tilende.

Og derved var min Tilstand jo
betydelig forværret;
thi naar den stakkels Følelse
skal sidde indespærret
og mangle Luft, saa varer det
ej længe før den skranter
og bliver bleg og daarlig — ret
som andre Arrestanter.

Det var i denne Daarligheds-
og Blegheds-Periode
jeg sad en Søndag Morgen ved
den lille Bæk, der snoede
sig gjennem Elmetofte Skov —
da seer jeg Noget skride
henover Engen — Hvilket Syn! —
En Skikkelse i hvide
florlette Klæder, Schäferhat
med Flagrebaand paa Skyggen,
i Barmen en Fiolbouquet,
og Lokker ned ad Ryggen!
Jeg tænkte strax: Er det en Fee?
en Alf? — en Elverpige? —
et fiint ætherisk Væsen, som
kun gjæster Jorderige? —

Ja ganske rigtigt! — Det var En
af mine Sjælsforvante:
en Drømmens, Længslens, Savnets Mø —
kort sagt — en Gouvernante,
en Gouvernante fiin og skjær
fra selve Residentsen.
Af Alder: sat, af Skabning: net,
af Navn: en Frøken Jensen.
Hun var just nylig kommen ud
til Strandholm hos Kaptajnen
og skilte sig i Et og Alt
fra Pigerne i Egnen;
hun talte fransk og læste tydsk
og var æstetisk dannet:
Hun kunde alle Ingemans
Romancer Ord til andet,
hun havde denne noble Air
som ej Enhver erhverver,
var lidt fantastisk i sin Dragt
og havde svage Nerver,
var dertil høj og bleg, som det
sig sømmer en Heltinde,
og — hvad der gjorde Alt complet —
hun hed Theodolinde.

Nu gik hun sig en Morgentour
i Skovens dunkle Skygge;
hun læste i Tegnér og var
just midt i Frithiofs Lykke,
da Stien gjorde Højreom
og sneg sig ind bag Hækken,
hun derimod gik ligefrem
og kom bestandig Bækken
lidt nærmere ved hvert et Skridt,
snart fattedes der bare
et eneste, da sprang jeg frem
og skreg: „Tag Dem ivare!“ —
Hun studsede, hun standsede,
hun blegnede og vendte
forfærdet om. Hun takked mig
med Skjælven og erkjendte:
at hvis jeg ej var sprunget til,
da var hun vandret heden.
Jeg sagde hende ej imod
men rødmede beskeden;
thi Sagen taalte ogsaa godt
at sees fra denne Side —
maaskee var Bækken meget dyb,
det kunde Ingen vide —
Jo — det er sandt! — der stod en Stork
og loe i Egetræet.

Han vidste godt, at Vandet gik
ham neppe op til Knæet.
Men ligemeget! Naar man først
har en Roman for Øje —
lidt mere eller mindre Vand
det regnes ej saa nøje!
At hun var frelst, og frelst af mig,
lod sig dog ej bestride,
og derfor tog jeg hendes Ord
til Intægt bona fide;
jeg følte snart hvordan mit Jeg
blev større under Talen —
jeg troer ved Ordet „Redningsmand",
det voxed fast en Alen,
og da hun rakte mig sin Haand
og bød Farvel — O Himmel!
da tog min Storhed saadan til,
at jeg blev ganske svimmel;
en slig Bedrift, en saadan Tak,
med Haandtryk, Blik og Miner —
Jo, det var noget andet, end
at pjanke med Cousiner!

Nu fulgte der en dejlig Tid.
Vi mødtes — tænk hvor heldigt! —
den næste Dag paa samme Sted

(naturligviis tilfældigt!!)
og det var mærkeligt, hvortidt
vi siden traf hinanden
i Kirken og paa Klinten og
i Skoven og ved Stranden —
Saameget veed jeg, at det ej
var aftalt — nej bevare's! —
jeg fatted altid halve Ord,
saa hele kunde spares.
Desuden var det hellige
og rene Sammenkomster;
vi talte kun om Vejr og Vind
og Poesi og Blomster,
og lod det ogsaa stundom, som
vi talte lidt i Gaader,
saa var det Sprogets Skyld, som kan
forstaaes paa flere Maader.
Kun vore Øjne talte frit,
thi Smil og ømme Blikke
er Sager, som den strængeste
Censur forbyder ikke —
blandt Slægt og Venner allermindst —
og man maa vel besinde,
at hun bestandig førte Navn
af „søsterlig Veninde“.

Men Tiden gik, og Høsten kom.
    Nu blev der trist i Skoven,
rundtom var Alt uhyggeligt
    forneden som foroven,
thi Himlen stod i Sorgedragt
    og Veemodstaarer fældte,
og Jorden var forvandlet til
    et vaadt, moradsigt Ælte,
og Vejret var saa koldt og raat
    og kjedeligt og taaget —
endogsaa mit Humeur blev graat:
    jeg savned altid Noget;
den søsterlige Venlighed
    forslog ej rigtigt længer,
jeg følte det var ikke den,
    hvortil et Hjerte trænger;
jeg fandt, at til Fortvivlelse
    var her de bedste Grunde,
og følgelig fortvivlede
    jeg strax saa godt, jeg kunde:
Jeg gav mig til at skrive Vers —
    forfærdelige sorte,
Smaatingester, der hamrede
    i Tact paa Dødens Porte —
jeg fyldte daglig flere Ark
    Papir med rimet Jammer

om endeløse Kvaler og
    uslukkelige Flammer;
jeg ødslede med „O!“ og „Ak!“
    og „Hah!“ saa det var syndigt
og hun — hun læste mine Vers
    og sukked: „Gud hvor yndigt!“ —

Nu havde jeg da digtet mig
    midt ind paa Elskerbanen;
men Kunsten var at digte sig
    til Enden af Romanen,
og kjæk jeg rusted mig til Kamp
    imod det haarde Fatum:
„Forloves eller ogsaa dø!“ —
    var nu mit Ultimatum.
Jeg maatte altsaa frie; men naar?
    og hvor? See det var Sagen;
thi Sligt gaaer ikke an til hvert
    et Klokkeslet paa Dagen,
og hvorsomhelst — nej tvertimod,
    det er et Bovestykke,
der fordrer extra Lejlighed
    og ganske extra Lykke.
Imidlertid, det varede
    knapt otte Dage, førend
jeg syntes baade Lejlighed

og Lykke stod for Døren;
thi Hr. Kaptajnen gav et Bal
og jeg blev inviteret —
Man kunde ikke tænke sig
det bedre arrangeret.

Og Dagen kom, og Timen slog.
Langs Dandsesalens Vægge
sad allerede Damerne
garnerede i Række.
Det var en Hæk af Tyl og Flor
og Pigeborn og Koner;
men midt i Hækken knejste hun
som Liljen blandt Pioner.
Nu fløj de brede Dørre op,
og Egnens Eleganter
i stive Fadermordere
og sorte Bomuldsvanter
og stramme Højtidskjoler, som
kom een Gang frem hvert Halvaar,
steg parviis ind og bukkede
med gravitetisk Alvor.
Signalet fra Orchestret lød,
den første Vals begyndte
jeg nærmed mig den Elskede
beskedent, men jeg skyndte

mig ikke nok — hun svæved alt
i Dandsen med en Anden.
Det var fatalt, men det var dog
en Trøst: jeg kjendte Manden!
Han ligned ikke en Rival
og allermindst en farlig:
Hans Dumhed var ubændig og
hans Grimhed uforsvarlig;
og nu hans Dands, den var superb —
tre Hop i fire Tacter!
Forresten heed han Jesper Brock,
var Pranger og Forpagter
og havde gjort sig vidt bekjendt
som en Alverdens Frier,
der ej fik Kurve stykkeviis,
men tog dem i Partier.
En saadan Stakkel skjænkte jeg
kun et Par Medynksblikke:
Lad ham kun dandse! — tænkte jeg —
det skader mig jo ikke.

Snart tonede den næste Dands,
en lystig Gallopade,
jeg sikkred mig den strax, thi jeg
var bleven klog af Skade,
og det blev Dands! Vi foer afsted

som Tidselsnug i Blæsten —
ja meget meer. Vi foer afsted
som Lænkekugler næsten —
Alt maatte vige. Vee Enhver,
der standsed os paa Banen!
Vi traadte to Cadetter ned
og vælted Capellanen;
han tog en gammel Frøken med,
og over Parret faldt der
igjen en Møllerenke og
en vægtig Godsforvalter —
men vi blev ved. Vi saae det knapt,
Hvor kunde vi vel heller
i slig en Stemning give Agt
paa slige Bagateller!
Jeg ændsed hverken Capellan,
Forvalter eller Enke,
jeg skyede hverken Vægge
eller Borde eller Bænke,
jeg havde hverken Stunder til
at tænke eller sandse, —
jeg havde nok at gjøre med
at elske og at dandse.

Men selv de bedste Dandsere
maae af og til pausere,

og da min Dame hviskede: „Tak,
nu kan jeg ikke mere!“ —
saa standsed vi. Nu var det Tid
at sige nogle smukke,
dybtfølte Ord; men det slog fejl.
Jeg kunde bare sukke,
halvandet Ord ad Gangen frem,
og det med megen Stammen
og Hjertebanken, thi Gallop
og Elskov slog sig sammen
til min Veltalenheds Ruin,
og da jeg nødig vilde
forvandle Hjertets Sprog til Brøk,
saa tav jeg ganske stille
mens Gallopaden varede,
og ødsled hele Tiden
med Blik og Suk, men sparede
Erklæringen til siden.

Omsider da mit Ideal
kom til at sidde over,
begyndte jeg at fatte Mod.
Nu er det bedst Du vover
et Hovedangreb, tænkte jeg
og Stormen var besluttet,
jeg nærmed mig og — Munden gik

i Baglaas paa Minutet.
Det var som Skjæbnen vilde reent
mit Frieri forpurre;
thi hvert et Ord blev siddende
i Halsen som en Burre,
og skjøndt jeg brugte baade Ord
og Blikke i Forening,
saa svarte hun bestandig, at
hun ej forstod min Mening.
Dermed var min Lyrik fallit,
og skjøndt det var modbydeligt
for et poetisk Sind som mit
at tale reent og tydeligt,
saa maatte jeg tilsidst deran,
jeg maatte overvinde
min Aversion. Jeg sukked dybt:
„Velan Theodolinde!
viid, at jeg el ...“ — Men troer De vel,
at jeg fik udtalt Ordet? —
Nej, vips sprang Hr. Kaptajnen til,
man skulde gaae til Bordet,
og nu tog han min Donna med —
jeg raste, kan De tænke;
thi ak, jeg fik i hendes Sted
den tykke Mollerenke!

Ved Bordet var jeg mørk. Min Harm
var ej saa let forvunden.
Grumt beed jeg i det halve Ord,
der ej slap ud af Munden,
og grumt jeg hævned mig paa ham,
der havde hemmet Ordet:
Kaptajnens Rødviin flød som Blod
i Strømme over Bordet.
Først vælted jeg mit eget Glas
og strax derpaa min Enkes;
men saadan gaaer det altid: Naar
en heftig Elsker krænkes,
„da rinder flux den røde Strøm
henover hviden Tilje“ —
forresten vil jeg tilstaae, at
det skeete ej med Villie.

Man loe og skjæmtede imens,
men Latteren og Skjæmtet
forsvandt imidlertid med eet.
Kaptajnen havde klemtet
med Kniven paa sit fulde Glas —
vi fyldte vore tomme
og vented med Begjærlighed
paa det, der skulde komme.
Nu kom en Tale høj og bred

om Kjærlighedens Nytte,
om Ægteskabets Salighed
og om en Bueskytte,
som hed Cupido, og var blind
og om en Mængde Andet,
som jeg har glemt, Altsammen smukt
og smagfuldt sammenblandet;
dog var det Talens sidste Ord,
der gjemte Qvintessentsen:
en Skaal for de Forlovede —
Hr. Brock og — Frøken Jensen.

Det var for mig som Jerichos
Trompeter lod sig høre,
det var som skralded Dommedags=
Basunen i mit Øre.
Jeg svimlede. Forlovet — hun! —
I Himlens høje Magter!
forlovet — hun — mit Ideal —
og det med en Forpagter! —
Jeg troede Synet slog mig fejl,
jeg tvivled paa min Hørelse,
jeg frygted hun var bragt saa vidt
ved Troldom og Forgjørelse;
men hun var nok saa fry og glad —
ja, uden mindste Gene

hun kyssed ham til Tak for Mad.
    Det var en prægtig Scene!

Jeg havde nok. Jeg styrted hjem.
    Jeg var forraadt, bedraget
og skjændig holdt for Nar, men nu
    var min Beslutning taget:
Jeg vilde doe. Jeg tænkte først
    at skyde mig for Panden;
men skjøndt Methoden var probat,
    traf dog mit Valg en anden:
Jeg gik tilsengs. Mit Forsæt var
    at sørge mig tildøde.
Men sælsomt nok! Jeg vaagnede
    ved næste Morgenrøde
aldeles rask. Min Tilstand var
    mig næsten uforklarlig:
Min Puls var let, min Kind var rød,
    min Appetit forsvarlig.
Dog blev jeg rolig liggende
    og vented Dødens Komme;
men da den ikke meldte sig,
    skjøndt tredje Dagen var omme,
saa blev jeg vred, stod op og svor
    at leve trods min Smerte —
jeg svor at leve trods det Slag,

der havde knust mit Hjerte,
og trods mit Tab, og trods Enhver
af dem, der havde voldt det —
jeg svor at leve... og De seer:
Til Dato har jeg holdt det.

Gulddaasen.

Versificeret Anecdote.

Gulddaasen.

Det timas mycket i kongens gård,
som ej seijs før hans drengie
Svensk Kæmpevise.

Der var engang en Mand,
og det en af de Største,
han var endogsaa Fyrste
derovre i vort Naboland,
og Manden hed Kong Carl Johan.

Om denne Mand og hans Bedrifter,
er der i Snak og Sang og Skrifter
fortalt saameget Ondt og Godt
og Smukt og Stygt og Stort og Smaat,
at Ingen veed til Punkt og Prikke,
hvad der er Sandhed eller ikke.

Snart faaer man hans Portrait at see
i Helgenglands og hvidt som Snee,
og snart man seer, hvorledes han
er afmalt à la Morian;
men da jeg holder lige lidt
af Djævlesort og Englehvidt,
saa troer jeg, at man nok saa godt
kan male ham med Graat i Graat —
— Ja saadan troer jeg, men ifald
min Mening stoder Nogen, skal
jeg være rede til at tage
den strax tilbage;
og det, jeg vil fortælle, kan
paa ingen Maade hindre;
det gjor ham ej til storre Mand
og heller ej til mindre.

Det var en dejlig Sommerdag,
da Solen paa sin Throne sad,
og smilte ned til Land og Stad
med allernaadigst Velbehag —
og Skoven bar sin storste Pragt,
sin nye gronne Galladragt,
broderet i moderne Smag
med Blomster baade for og bag —

og Søens Bølger havde skyndt
sig frem i deres bedste Pynt:
de havde nemlig Alle faa't
en Uniform af Sølv og Blaat —
og Himlen var saa klar og høj,
og smaa og store Fugle fløj
i Luften om med fuld Musik —
og rundtomkring paa Marken fik
selv Gedebukke, Faar og Køer
sig en Svingom til Dagens Ære,
kort, Verden syntes ret at være
i sit fortrinligste Humeur.

Men netop naar den lille Verden
— den Verden nemlig, som bestaaer
af simple Folk og Køer og Faar —
er allerlykkeligst, saa er den
saakaldte store tidt beklemt
og ilde stemt.

Og ilde stemt var den just nu.
Det var en Gru
at titte ind i Slottets Sale!
Den store Verdens Personale:
Ministre, Grever og Baroner
og selv de mindste Rangspersoner

med ganske smaa Decorationer
og ganske smalle Guldgaloner,
ja Tjenerskabets hele Flok,
fra Livlaquai og Overkok
ned til den yngste Functionair
i Staldetaten — kort: Enhver —
endogsaa Dyrene deroppe,
fra Marchalindens største Poppe
til Portnerfruens mindste Moppe —
tog sine Uvejrsminer paa
og skelede til hvem han saae,
men lod, som om han Ingen kjendte —
man kunde lige strax forstaae,
at der var noget Ondt ivente.
Nu sporge De mig sagtens om,
hvorfra der kom
slig Uro ind i Hoffets Atmosphære,
og hvilke slemme Ting, der var igjære?
Velan, saa hør:
Hans Majestæt behagede at være
i ondt Humeur;
og hertil, mener jeg, han kunde
som Konge have gode Grunde —
Husk bare paa:
hvormeget maa
et stakkels Menneske ej faae

at see og høre og bestille,
naar han er tvungen til at spille
Vorherres Rolle Nat og Dag,
og tage sig af Hvermands Sag,
og skaffe Hjelp for Millioner
uhjelpelige Smaapersoner,
der daglig storme mod hans Hal
med dumme Bønner uden Tal —
Nok sagt: Kong Carl Johan var vred;
et Tordenvejr i Luften svæved;
og det var ej omsonst man bæved —
Hør nu, hvorledes det slog ned!

I denne Stund var Forgemakket
befolket — næstendeels bepakket —
med Folk af høist forskjellig Stand:
Her stod en Fuldblods-Adelsmand
og drejede sit bløde, tynde,
nysødte Skjæg med arvet Ynde,
og der en spinkel Diplomat
sig snoede frem behændigt,
hist stod en smilende Prælat,
kulsort, men blot udvendigt;
hans Fromhed — den var vidt bekjendt:
hans Sind og Hu var stadig vendt
fra denne Jammerdals Elende
til Himlen og — et fedt Præbende;

Her stod en pyntet Militair,
han bar endnu et ubrugt Sværd,
men i hans Hjerte Modet ulmed,
og Brystet var med Kors beſat,
og det var høit; man ſaae, det ſvulmed
af Kæmpekraft og — Silkevat;
og her og der, paa alle Kanter,
man ſaae en Flok Solicitanter,
hvis Huld kun altfor klarligt viſte,
at de var Aar og Dag beſpiſte
med Haabets tarvelige Koſt;
men troligt ſtode de paa Poſt
og tænkte paa den velbekjendte
Sentents: „Hvis Du har lært at vente…"

Men Naadens Time ſlog tilſidſt.
En høivelbaaren Evangeliſt
med Stjerne paa ſit Bryſt og med
en Nøgle paa et andet Sted,
lod ſig tilſyne og forkyndte,
at Audiencen nu begyndte.

Den første Mand paa Liſten var
en viis Baron, hvis Navn jeg har
forglemt. — Jeg tilſtaaer Sagen ærligt!
Men da det her er uundværligt
og da min Saga kun er Skjæmt,

og da man kan saa grumme nemt
„gi'e ham et Navn og la'e ham løbe“,
saa vil jeg døbe
ham strax, og Navnet Gyllenstam
kan han vel bære uden Skam.
Altsaa Herr Baron Gyllenstam,
som Nummer Et paa Naadens Liste,
betraadte nok saa glad og let
det skjæbnesvangre Cabinet,
for Øieblikkets Gunst at friste.
Han gjorde først en dyb og lang
ret underdanig Compliment,
og vilde saa i Ydmyghed
begynde paa en høj og bred
Parentation, som nok saa færdigt
han havde lært sig udenad;
men pludselig — tænk hvor mærkværdigt! —
hvert Ord ham fast i Halsen sad.

Dog, Alting har sin gode Grund —
selv det, at Herr Baronens Mund
gik saa forunderligt aflave.
Vi maae erindre: Carl Johan,
der var en usædvanlig Mand,
besad en usædvanlig Gave:
Han kunde sende Folk et Blik

saa Sands og Samling reent forgik,
ja stod man ikke rigtig fast,
saa kunde det endogsaa hænde,
at man af sligt et Oiekast
blev seet aldeles overende.
Og det var just et saadant Blik
Baronen fik
i samme Stund, han aabned Munden,
og derfor var det ligefrem,
at den blev staaende paaklem,
mens Tungen laae som lænkebunden,
og alle Tanker flygted væk —
en saadan Skræk
er ikke just saa let forvunden.

Der stod den stakkels Gyllenstam
et Par Minutter stum og lam
som falden i magnetisk Dvale.
Omsider han sin Skræk betvang,
og prøvede for anden Gang
at tage Tilløb til en Tale;
han retted sig og sank sin Skræk,
han sagde til sig selv: Vær kjæk!
og for at sætte sig i Tridt,
han tog et Skridt

tilbage og et andet frem,
slog ud med Haanden, sagde: „Hem!"
og „Hem!" og „Hem" igjen, men mere
var det umuligt at præstere.
Hans Kval var stor, hans Angst var svær;
men hvad der ærgred ham især,
var dog det ynkelige Skjær,
hvorpaa hans Rethorik var strandet:
Han kunde Talen Ord til andet,
blot paa en lumpen Sætning nær,
og denne Sætning var tilfældigt
den første — Tænk blot hvor uheldigt!

Han gjennemsøgte hver en Vraa
i sin Erindrings Pulterkammer,
hver Lædike han eftersaae,
og var paa Nippet til at faae
sin Sætning fat, da — Skræk og Jammer! —
der lød et tordnende: „Hvad saa?"
Og strax derpaa et vældigt: „Naa —
tal ud!" — og idetsamme fik
Baronen et af hine Blik,
der er det Samme for en svag
Person, som et electrisk Slag.

Det var som Døden gjennemfoer
hans hele Krop ved disse Ord;

og dertil dette Øjekast —!
Nu gik de sidste Kræfter tabte,
det var en dobbelt Overlast,
hvortil hans Nerver ei var skabte.
Først blev han hvid, saa blev han rød,
saa vakled han, men Kongen bød
ham jo at tale, og i panisk
Forskrækkelse han lød mechanisk.
Men ak, hvad hjalp det Munden gik! —
Hvad hjælper alslags Mechanik,
naar Tanken først er løben fra os!
Hvert Ord blev stillet reent forkeert,
hver Sætning ynkelig spoleert,
den hele Tale blev et Chaos;
og nu var Kongen ilde stemt
til Fjas og Skjæmt,
og, da i Talens Løb Baronen
tog fejl og satte sig paa Thronen,
og tituleerte Fyrsten blot
„En stakkels ringe Undersaat,
der ikke var hans Naade værdig“ —
See, da var Majestæten færdig!
Da brast de allersidste Baand,
som holdt hans Heftighed tilbage:
Han gav ham med højstegen Haand
en allernaadigst Sandsekage.

Og Kongens Haand har altid havt
en magisk Kraft;
saasnart den rører ved os Stakler,
skeer der Mirakler.
Tre Slag af den — og En To Tre:
Paa Øieblikket kan man see
den allerstørste Klodrian
forvandlet til en Adelsmand.
Eet Slag af den — og strax paa Stunden
kom vor Baron til sine Fem.
Al hans Forvirring var forsvunden,
han indsaae, at det nu igrunden
var allerbedst at komme hjem;
og hurtigt samled han sit Mod,
tog Afsked, bukkede og lod,
som Ingenting var foregaaet,
og gik med Det, han havde faaet.

I Forgemakket hvisked man —
Hvor om? Det vidste han vel ikke,
men Et og Andet troede han
at læse i de Flestes Blikke.
Imidlertid — han holdt sig kjæk,
og ingen Mine, intet Træk
forraadte hvad det burde skjule.
Nej, han beholdt sit glatte, hule,

officielle Hofmandssmiil,
og passed paa
at Den, der saae
hans Ansigt, saae det en profil;
thi seet en face var Coloriten
nøjagtigt deelt paalangs i Midten:
Den venstre Side stod i Glod,
og blussed næsten purpurrød,
den højre bar endnu som før,
sin noble gustne Hofcouleur —
Det var en sær Decoration;
men vor Baron
bar den forsigtig til Karethen,
og haabed Ingen havde seet den.

Og nu foer Hestene afsted
og Vognen og Baronen med;
men neppe var han hjemme, forend
han smed sit søde Smiil paa Døren,
og tog sit Hverdagsansigt paa.
Nu lod han sine Folk forstaae,
at han var stor, og de var smaa,
nu gav han selv de samme Scener,
som Kongen før — Det gik saa vidt,
at baade Staldkarl, Kudsk og Tjener
blev decoreert med Rødt og Hvidt —
Derefter tog han sig en Luur,

men vaagned strax, gik ud at jage,
skjød fejl, kom ærgerlig tilbage,
drak saa Champagne, fandt den suur,
gav Audients, var tvær og trumpen,
skrev saa et Brev, slog Klat paa Klat,
svor paa, at Alting var besat,
og kaldte hele Verden lumpen,
forbanded Skjæbnen, Livet, Tiden,
drak Toddy først og Thevand siden;
men, da han nu til Slutning saae,
at Intet vilde slukke Sorgen,
saa tog han ind at svede paa,
og sov i Ro til næste Morgen.

Og Morgenstund
har Guld i Mund! —
Jeg troer, at Klokken knap var meer
end tre Qvarteer
til Elleve, da Hr. Baronen
med Velbehag slog Øjet op,
og følte sig til Sjæl og Krop
som luttret ved Transpirationen.
Nu stod han op, tog Slobrok paa
gik hen til Spejlet og besaae
sit mandige Physiognomi
En Stund deri;

og med en kjendelig Tilfredshed
kom han til Vished,
saavel om Formens Symetri,
som om Couleurens Harmoni.
Og da han havde vendt og drejet
sig længe nok og overvejet
den hele Sag i Ro, han fandt,
at den igrunden var pikant,
men at der ikke her var Tale
selv om den ringeste Skandale.
Deels var det en privat Affaire —
var han tilfreds og Kongen med
kom den jo ingen Anden ved! —
Deels skadede den ei hans Ære;
thi det var Verden ubekjendt,
hvad der var hændt —
Deels stemte det med Hoffets Lære
og gammel adelig Logik,
at hvad en ærlig Ridder fik
i et fortroligt Øjeblik,
af slig en Haand, paa slig en Maade,
var at betragte som en Naade.
Og nu til Syvende og Sidst:
Blot Det, at være sig bevidst
at have staaet i saa nær
familiair

og ugeneert Berørelse
med Kongens hellige Person, —
alene det var vor Baron
fuldstændig Fyldestgjørelse.
Al Frygt og Daddel var han qvit,
med Heltemod og Helteskridt
han ind i Riddersalen gik,
og kastede et frejdigt Blik
paa sine Ahner, som i lang
og broget Rad paa Væggen hang,
— Ja, det vil sige i Portraitter! —
„Glæd Eder Mænd fra svunden Old!“ —
udbrod han — „Eders Adelsskjold
og Ære er i god Behold,
og jeg skal vogte dem for Pletter.
Jeg lover her ...“ — Men midt i Talen
steg Tjeneren just ind i Salen;
en kongelig Laquai blev meldt
og Hr. Baronen kaldt tilhove.
Nu taug naturligviis vor Helt,
og glemte, hvad han vilde love.
Han tænkte: Sidst var Kongen vred;
nu kan jeg slutte mig til Resten.
Var det da sært, at Hjertet gled,
med Permission at sige, ned
i dem, der bæres under Vesten?

Var det vel heller sært, han leed
ved Tanken paa den næste Scene?
Var det vel sært, at han blev heed
om Ørene — især det ene?
Nej, det var simpelt at forstaae
Jeg vilde fundet det forklarligt
var han ogsaa faldet paa,
at Pokker nu var løs skinbarligt.

Dog raisonneerte han som saa:
Tilhove vil jeg vistnok nødig,
men da jeg baade skal og maa,
er jo min Vilje overflødig.
„Hovbud er Lovbud", har man sagt,
og hver en Adelsmand i Landet
bør holde disse Ord ved Magt.
— for Bondens Skyld, om ej for Andet!
Velan — skal end det Værste skee —
skal end i mig Alverden see
et Offer for Loyaliteten: —
Spænd alle Fire for Karethen!

Og hurtigt lød
man, hvad han bød.
Knap havde Tjeneren forføjet
sig bort med Ordren, før som sagt,

de fire Brune stod i Tøjet
og dandsede i lystig Tact,
Og Herren saae
man strax derpaa
i Galladragt
fra Top til Taa —
Vips! Op i Vognen med et Hop! —
Nu Døren i og Porten op —
og saa afsted i fuld Gallop!
Det gnistred under Hestesko,
det buldred over Møllebro,
og med en vældig Støvsky tæt
i Sporet, rulled Vognen let
ned ad det stejle Bakkehæld
igjennem Enge, Marker, Skove,
mens Hestetrav og Pidskesmæld
i Gjenlyd fløj fra Fjeld til Fjeld,
saa hver en Fugl med Støj og Spræld
foer op, og skreg: Gud frie os vel —
der kjørte en Baron tilhove!

Men oppe paa det høje Slot
var Vejret godt.
I hvert Physiognomi man læste
det inderligste Velbehag.
Man mærked strax, at Vinden blæste

just fra den bedste Kant idag. —
Sligt maatte vor Baron forstaae;
thi Hofmænd er Physiognomister.
Saasnart han blot i Afstand saae
de præsenterende Gardister,
udbrod han lettet: „Gud skee Lov!
nu veed jeg, hvad jeg har behov!"
Og Equipagen han forlod
med frejdigt Mod.
Han havde allerede sagt sig,
hvorledes Barometret stod,
og seet, at Stormen havde lagt sig.

Og snart han kom
til Vished om
Ufejlbarheden af sin Dom —
Gardistens Ansigt var sandfærdigt:
Det var mærkværdigt,
hvor naadig Kongen var idag.
Det syntes, som han fandt Behag,
i hvert et Ord, Baronen sagde,
og selv da denne forelagde
Hans Majestæt et nyt Project
af største Vægt
for Kongen, for hans hele Slægt,
for Land og Folk — kort for Enhver

og Baron Gyllenstam især,
saa laante Fyrsten naadigt Øre
og svarte: „Ja, det la'er sig høre.
Ialtfald — bedste Hr. Baron! —
saa har De nu min Protection,
og jeg skal see, hvad jeg kan gjøre!“ —
See, det var Ord at høre paa!
Men, da Baronen skulde gaae,
blev Kongens Naade først fuldstændig:
Han skjænkte ham høisteegenhændig
sit Billed en miniature,
indfattet i en smuk og dyr
Gulddaase, som paa alle Kanter
var velbesat med Diamanter.

En saadan Gunst, en saadan Ære,
en saadan Daase fremfor Alt,
var meer, end Manden kunde bære, —
det saae man strax paa hans Gestalt,
da han steg ud af Cabinettet.
Nu var hans Blik mod Loftet rettet,
hans Sjæl var voxet, og hans Krop
var svulmet til en dobbel Drøjde,
hans Knebelsbart var strøget op,
og Næsen viste Poli-Højde,
ja, hver en Mine, hvert et Skridt

forraadte Lykkens Favorit!
Og det var ikke saa mærkværdigt;
thi Storheden var kun lidt bevendt,
ifald man skjulte den blufærdigt.
Nej, man maa gjøre den bekjendt,
den maa betragtes, den maa æres,
den maa beundres, og især
maa den misundes; derfor bæres
den jo tilskue for Enhver.
Er ikke hver en Ridder kommen
til at begribe og forstaae,
at, selv om der er Plads i Lommen,
bør Korset bæres udenpaa —?
Jo ganske vist, og vor Baron!
fandt det for sin Person
urimeligt og uforsvarligt
ja uforklarligt
og dumt, at det var ham formeent,
at bære et saa vel fortjent
og velvalgt Tegn paa Kongens Naade,
som Daasen, just paa samme Maade.
Et Hæderstegn, der altid laae
nedsænket i den mørke Braa
derbagved i hans Kjolelomme,
var jo til liden Fryd og Fromme.

Det burde derfor frem at sees,
og da der netop stod en Kreds
af Hofmænd udenfor i Salen,
saa gav han sig i Snak med dem,
og vidste snart ved en beqvem
Anledning at faae drejet Talen
paa usædvanlig Fyrstegunst,
og siden var det ingen Konst
for slig en Diplomat at snoe
sig til sit lille Apropos:
Han fik sin Daase frem, og Alt
blev nu fortalt.
Dog gjorde han ej Tiden lang,
men afbrød selv: „Al denne Naade
og denne prægtige Præsent
er mig en uforklarlig Gaade!"

Men midt i Kredsen stod desværre
en gammel munter Kammerherre,
der kjendte lidt af Alleslags —
Han kunde løse Gaaden strax,
han svarte tørt: Jeg synes Sagen
er klar som Dagen!
Det er jo altid velbetænkte
Præsenter, man fra Kongen faaer,
naar han idag en Daase skjænkte,
saa gav han sikkert Snuus igaar!"

Man loe — Baronen stemte i
og gav ej mindste Harm tilkjende;
men hans Courage var forbi —
og min Fortælling er tilende.

Blandede Digte.

Vildsporet.

But a laughing woman with two black eyes
Is the worsest devil of all.
Shakespeare.

I den tavse Skov, i den dybe Dal
løber en Sti, hvor Bækken
risler i Kløften, kolig og sval,
beskygget af Ellehækken.
Den Sti er saa smuk, den lokker Enhver
med en Magt, som er uforklarlig;
men har Du Din Fred og Din Lykke kjær,
saa følg den ej — den er farlig.

Jeg har fulgt den selv, jeg har fulgt den tidt,
baade tidligt og silde,
Fod for Fod og med ilende Skridt,
baade i Storm og i Stille.
Om end Midnattens Mulm dækker Himmel og Jord,
for mig kan det Stien ej spærre;
om det rygende Sneefog bortvisker hvert Spor,
jeg finder den altid — desværre!

Det var ifjor Sanct Albani Dag,
jeg vandrede just fra Bakken
ned gjennem Skoven i Ro og Mag
med Bøssen hængt over Nakken;
Solen skinnede, Himlen var blaa,
Varmen zittred i Luften,
rundtom blomstred Convaller smaa,
jeg blev næsten beruset af Duften.

Alt var saa underligt tyst: der sang
ikke en Fugl i Skoven,
ikke et Vindpust leged engang
blandt de dunede Blade foroven.
I Sommerens Solskin, i Middagens Ro,
laae Alt som i salig Slummer,
og jeg selv var saa ung, saa fri og saa fro,
jeg kjendte ei Kval eller Kummer.

Men ret som jeg vanked, saae jeg en Sti
bugte sig inde i Skyggen,
og greben af Tusmørkets Trylleri
vendte jeg Lyset Ryggen.
Jeg fulgte Stien og agted ej paa,
hvor hurtig Dagen kan lide,
først langt om længe jeg standsed og saae,
det var ved Aftenstide.

Da aabned den snævre Sti sig med eet,
og hegnet af skovklædte Høje
laae der den yndigste lille Plet
man kunde see for sit Øje.
Hvo havde vel her sit eenlige Hjem? —
bag Guldregn, Syren og Jasminer
titted en Hytte skalkagtig frem
fra de brogede Blomstergardiner.

Paa Bænken udenfor Hyttens Dør
sad den dejligste Kvinde;
aldrig jeg saae hendes Lige før
eller senere nogensinde.
Forgyldt af Solen var Blomst og Blad.
i Glød stod Himmelens Bue,
men Intet straaled som hun, der sad
i Aftenens Purpurlue.

I Skovens Tykning stirred hun ind
og skyggede Øjet med Armen,
dunkelt gløded den brune Kind,
yppigt svulmede Barmen,
rige kulsorte Lokker faldt
ned over de trinde Skuldre:
Det var en fristende Kvindegestalt,
en mørk, bedaarende Huldre.

Nu blev hun mig vaer, og med smilende Mund
hun hilste: „God Aften, Hr. Jæger!"
Hun bad mig tove og hvile en Stund,
og hented et bredfuldt Bæger
berusende Mjød; med ungdommeligt Mod
tømte jeg det til Bunden —
da var det, som om der gik Ild i mit Blod;
den Drik har jeg aldrig forvunden.

Jeg kunde ej mere mig selv forstaae,
ej følge en Tanke tilende;
hver Attraa fra Hjertets morkeste Vraa
steg frem og drog mig til hende.
Jeg greb hendes Haand, den blode Arm
om min Skulder jeg dristig bojed,
til mit Bryst jeg trykked den glødende Barm —
da saae hun mig dybt i Øjet.

Og som Brudeblus gjennem Lokkernes Nat
vildt hendes Blikke flammed;
jeg syntes mit Hjerte smeltede brat,
jeg svimled og sittred og stammed;
men snildt hun snoede sig bort og loe:
„Hr. Jæger, lad af at jage!
I er kommen paa Vildspor ikvæld, kan jeg troe.
Skynd Jer at vende tilbage!"

Paa Vildspor var jeg; men baade Fod,
Tanke og Vilje var hildet,
og jo længer jeg toved, jo længer jeg stod,
jo værre blev jeg forvildet.
Jeg bod hende Hjerte, og Haand og Tro
og mit Liv og Alt, hvad jeg ejed;
men jo mere jeg loved, jo mere hun loe —
for lidt mine Lofter vejed.

„Haand og Hjerte og Tro — Ej ej,
hvor den Tale er fiin og fager! —
svarte hun kjækt — men hvad skulde jeg
med slige dejlige Sager?
Naar først man bliver af Elskov kjed,
er Troskab til liden Nytte —
Den Elsker, der vinder min Kjærlighed
skal Intet give ibytte!"

Det var ifjor Sanct Albani Dag —
Aar og Dag er nu svundet.
Ak! — Endnu er mit Haab kun Bedrag,
endnu har jeg Intet vundet.
Dog sælsomt hvisked hun sidste Gang:
„Min Elskov kan hurtig komme;
men bliver Dig Længslens Tid for lang,
saa fly kun før den er omme!"

Var det en Spøg? Jeg veed det ej,
men det var grumt om hun spøgte!
Bort fra sin Sjæl, sit eget Jeg
mægter jo Ingen at flygte,
og min Sjæl og mit Hjerte har hun besat,
hun ruger derinde som Dragen
i flammende Drømme den mørke Nat
og i glødende Tanker om Dagen.

„Min Elskov kan komme!“ — saa lød hendes Ord.
Gjerne jeg lader mig gjække:
Kunde hun elske mig — Himmel og Jord!
Jeg forsagede glad Eder begge,
og elsker jeg haabløst — ved Alt hvad jeg leed! —
jeg foretrækker min Vaande
for Kvindens sædvanlige Kjærlighed,
den tamme, blege og blonde.

Maaskee var det ikke fra Himlen hun fik
den Magt, som min Hu betvinger;
men fløj en Engel forbi hendes Blik,
han sved sine hvide Vinger —
maaskee er jeg hildet i Mørkets Garn
og tæres af Dybets Flamme;
men var hun ogsaa et Nattens Barn —
min Elskov blev dog den samme!

Iaften venter hun mig maaskee —
Alt nærmer sig Midnatsstunden,
vildt fyger i Stormen den knittrende Snee
baade Spor og Sti er forsvunden;
men jeg maa derud; hun hviskede sidst:
„Min Elskov kan hurtigt komme“ —
Lad det storme og fyge! Jeg aner forvist:
Snart Længselens Tid er omme!

Bønnerne.

Det var saa stille paa Havet,
Søen var blank som et Spejl —
der laae vel hundrede Skibe
derude med slappe Sejl.

Der laae vel hundrede Snekker,
som agted sig hver sin Vej,
de ventede alle paa Medbør,
men Vinden rørte sig ej.

Og Bønner stege mod Himlen
paa Engelsk, Dansk og Latin.
De hundrede Skippere bade
om Vind; men Enhver om sin.

De bad om en strygende Kuling,
ret af den lystige Slags,
og knurrede saa paa Vorherre,
der ikke bønhørte dem strax.

De Daarer! Havde han hørt dem,
saa vilde i samme Stund
De hundrede Vinde nedhvirvlet
dem alle til Havsens Bund.

Guldvægten.

(Efter et engelsk Motiv.)

Ved Vægten sad den rige Mand,
det var en Mønt han vejed,
det var en fattig Enkes Guld,
det sidste Guld hun ejed.

„Din Mynt har ej sin fulde Vægt!
Hvis ikke jeg skal tage
imod den for dens halve Værd,
saa tag den her tilbage.“

Men Enken stammer bedende
med taareblændet Øje:
„Ak Herre! Vej den om igjen,
og regn det ej saa nøje.“

„Saa see da selv: den er for let —
det hjelper ej Du klynker!“
Han vejer den paany — men see:
Fuldvægtig Skaalen synker.

Ja Skaalen sank. Den rige Mand
forundrede sig saare. —
Han aned ej at Mynten blev
fuldvægtig ved — en Taare.

Den største Konst.

Jeg vilde forbedre Verden engang —
Jeg lærte Enhver, som var i Trang
hvorledes han kunde fortjene sit Brod
og undgaae Kummer, og Jammer og Nød;
jeg lærte de Kæmpende Midler, hvorved
de kunde vinde Forsoning og Fred;
jeg lærte den vilde heftige Mand,
hvordan man kan dæmpe sin Vredes Brand;
jeg lærte de Fejlende, Store og Smaa,
hvorledes de skulde til Maalet naae —
og jeg havde Held overalt paa Færden.
Jeg prækede vistnok aldeles omsonst,
men jeg havde sikkert forbedret Alverden,
hvis jeg havde kunnet een eneste Konst —

en Konst, som kun synes saa simpel og lille —
Jeg kunde ej lære de Godtfolk: at ville.

Derfor har jeg opgivet Sagen. Jeg troer
den Konst er endogsaa Vorherre for stor.
Selv Verdens Skabelse, maa vi erindre,
som Konst betragtet er meget mindre,
thi dertil havde han Ordet: „Bliv!" —
men „ville" har sletintet Imperativ!

Riimbrev

til min Fætter Peter, da han havde udgivet sine Digte.

(See: „Mulm og Nat", lyriske Digte af Peter Hansen. Christianshavn. Forfatterens Forlag.)

Usalige Peter!

Hvad har Du dog gjort!
Et heelt Bind Lyrik, fjorten, femten Ark stort —
et heelt Bind Lyrik af den meest sønderslidende,
tænderskjærende, hænderyridende
har Du iforgaars til Markedet bragt
og selv forlagt!
Rundtom her i Byen er Sagen bekjendt:
Dit stakkels ærlige Navn staaer paa Prent
paa Titelbladet tilligemed Prisen —
desuden har baade Adresseaviisen

og Flyveposten og Berlingske Tidende
bragt det til Guds og Hvermands Vidende
lige fra Nørre- til Amager-Part —
Usalige Peter, hvad har Du dog gjort!

Jeg kjender Dig jo som en skikkelig Fyr,
godmodig, tjenstfærdig,
og kort sagt: elskværdig
saavel imod Mennesker som imod Dyr,
og jeg har desaarsag slet ikke forstaaet,
hvorfra Du har faaet
den sælsomme Nykke:
paa Død og Ulykke
og Kval og Fortvivlelse, Midnat og Skygge
og Gravlugt og Ligkistepinde at brygge
en saadan forgiftig og bitter og suur
poetisk Mixtur
som den, Du saa kjækt har
udgivet for Nectar
og ladet servere for Store og Smaa —
Hvad tænker Du paa!
En Femten-Arks-Dosis, som den Du har givet,
kan magelig skille et Mandfolk ved Livet;
og slig en Masse, troer Du, Enhver,
endogsaa Kvinder og Børn, kan nyde. —
Hør Peter! Om jeg var Stadsphysicus her,
saa lod jeg saagu Dine Digte forbyde.

Fortæl mig dog, Kjære,
hvorlunde Du fik
det Indfald at dyrke den sorte Lyrik! —
Dog nej, lad kun være!
Formodentlig veed
jeg bedre Besked
om denne Affaire
endnu
end Du,
og skjøndt det er mere,
end Du kan begjære,
skal jeg nu forsøge at orientere
Dig lidt i Din egen poetiske Sphære.
Dog først maa Du høre en hjemmegjort Fabel —
særdeles prosaisk, men høist applicabel.

En Kæmpe var kommen til Dværgenes Land,
og Dværgene saae paa den store Mand.

De saae med Forundring, at naar han stod
rank og ret, var han otte Fod.

Men det var kun sjelden man saae ham rank,
hans Nakke havde en lille Skavank.

Den var noget bøjet — e'n reen Bagatel —
Kæmpen var Kæmpe alligevel.

Og hver en Dværg gik og tænkte: hvordan
skal jeg dog blive en Kæmpe som han!

Hans Storhed, den var dem umulig at naae —
Ulykken var den, de var fødte for smaa.

Men hænge med Ho'det var ikke saa svært —
det fik da de stakkels Smaapuslinger lært.

De trøsted sig med, at naar Nakken var kroget,
saa ligned de altid en Kæmpe i Noget,

og stolte derover kom Ingen ihu,
at Ligheden gjorde ham mindre endnu.

... Ja nu er jeg færdig! — Du spørger: „Hvad meer?" —
Der er ikke mere, højtelskede Fætter!
Det var en Parabel paa gammel Maneer,
hvis Indhold Du vist uden Hovedbrud gjætter.
Du studser, Du smiler, Du svarer: „Vist ej! —
Hvad rager vel Dværgenes Dumheder mig?" —
Ak skam Dig paa alle Pygmæernes Vegne,
og viid: Deres Dumheder er Dine egne!

Ja, Du har forgabet Dig, stakkels Peter,
i en eller to af de store Poeter,
maaskee i tre, fire, ja fem eller flere,
og dem vil Du nu sans façon copiere.
Jeg gjenkjender alt
i Din lille Gestalt
et Skimt af Lord Byron, den farligste Frister
for alle uskyldige unge Copister,
Dæmonen som snart i sin stolte Svimlen
foragted Jorden og trodsed Himlen,
og snart i dybe bævende Kvad
blot om en Taare ved Urnen bad —
et Skimt af Heine, den Ungdomsbedaarer,
hvis Latter spotter hans egne Taarer,
hvis gyldne Lyre paa een Gang er stemt
til drømmende Vemod og gjøglende Skjæmt,
et Skimt af Lenau og Puşkin . . . men holdt!
For Guds Skyld Fætter — bliv ikke stolt! —
Jeg seer dem, som sagt, i Din lille Figur,
men det vil da sige: i Karikatur.
Du ligner de Store paa Dværgemaneer —
Trods al min Møie jeg Intet seer
af Storhed i Udtryk og Storhed i Tanker,
men derimod seer jeg de Stores Skavanker:
Lord Byrons Hestefod, Heines Bissenhed,
Lenaus Vanvid og Puşkins Zerrissenhed.

Nu vil Du formodentlig tåge paa Vej
og skrige paa Frækhed og gjøre Allarm,
men spar kun Din Harm:
De Store og Storheden spotter jeg ej!
Kun Himlen kan dømme de stolte Titaner
der stormed Olympen og Gudernes Raad,
vi Smaa tør ej gjækkes med Kæmpernes Daad,
ej gjøgle med Kvaler, som neppe vi aner,
men smaalee, det tør jeg,
det maa jeg, det gjør jeg,
naar Du, trods Din spinkle og spæde Sopran
vil hyle omkap med en styrtet Titan.

Ja Peter, om Du var min egen Broder,
jeg kunde ej andet! Jeg maatte jo lee
ad al denne Jammer og Kval og Vee,
Du hyler os for efter laante Noder,
jeg maatte vel lee ad en Sanger, der troer,
at Nogen til Dato har jamret sig stor. —
Du lyver Dig stokblind for Livets Herlighed,
Jordens Ynde og Himlens Kjærlighed,
flyer fra Lyset og roder Dig ned
i Gravens Mulm og Uhyggelighed,
og klynker og knurrer i Nattens Skjød
om Træthed og Mæthed og Dvale og Død —

Er sligt et Klynk vel poetisk? — Nej,
maaskee det kan være „guddommelig" lyrisk;
det veed jeg, at menneskeligt er det ej,
jeg finder det hartad murmel-dyrisk.

Kom op af Dit Gravdyb! Forgjæves Du stønner
og klynker Dig træt,
den Rolle Du spiller er flau, og den lønner
sig inderlig slet.
Hvem troer Du vil høre en tudende Ugle,
mens Skovene vrimle af qvidrende Fugle?
Hvem henter vel nu sine Yndlingssprog
fra St. Jeremiæ Begrædelses-Bog?
Husk paa: Vore Landsmænd er alle svorne
Uvenner af Sorgen — især den forlorne.
Visk derfor den kunstige Taarsladsk
af Øjet, og vadsk
den blyguſtne Sminke af Kinden og Panden,
og lyv Dig ej Olding, for Du bliver Mand,
vær som Du er smukkest: vær sund og vær sand,
kort: vær Peter Hansen! Du seer jo: Du kan,
hvor gjerne Du vilde, ej blive en Anden!

Og hermed Farvel kjære Fætter!
Jeg gjætter:
Med blødende Hjerte og stødte Manchetter
Du sætter
Dig lige til Pulten og letter
Dit Bryst ved et Udbrud af vilde Sonnetter
og Udraab, som: Afskum! Philister! og: Kjætter! —
Nu, ras da! Men tilstaa mig siden hvad Ret er.

Ja tilstaa: at Verden er langtfra saa ilde,
som nylig Du vilde
forsøge at bilde
Dit Publicum ind,
og tilstaa: at Du er ejheller saa blind,
saa syg og elendig
og saa uanstændig
forrevet og laset paa Hjerte og Sind,
som Du har fortalt i Dit Femten-Arks-Bind —
og tilstaae tilsidst, naar Din Harm er tilende:
at jeg, da jeg voved at sende
Dig denne
Epistel, har handlet som Menneskeven
og kun havt til Hensigt med Pennen at gjenne
Dig ud af Dit Gravdybs Elende
igjen;

men skulde Du ikke erkjende
det end
(og det var jo noget som let kunde hænde)
ja, skulde Du vedblive stadigt at skjende
og skjælde, og kalde mit fromme Forsøg
et hadefuldt Angreb, et hjerteløst Spøg —
saa viid: at jeg forud af Hjertet tilgiver
Din Synd

og forbliver
Din hengivne Fætter og Ven
Erik Bøgh.

Prolog
til
en dramatisk Aftenunderholdning,
(muligviis anvendelig endnu en Gang ved lignende Lejlighed).

Beneficianten har Ordet.

Ifølge Skik og Brug De kunde vente,
at jeg til Hilsen bragte en Prolog,
som i et rørende poetisk Sprog
fortalte Dem: „hvor varmt mit Hjerte brændte,
hvor dybt, hvor skjælvende jeg selv erkjendte:
at hvilke Billeder endog jeg tog,
saa var der ingen — ingen, som forslog
selv til den allersimpleste Beskrivelse
af al den Fryd, den Frygt og den Henrivelse,
hvoraf jeg just i denne Stund besjæles …“
og saa fremdeles —
Men Det har De nu hørt saa mange Gange
og reentud sagt: Jeg er en Smule bange

for at begynde i den høje Stil;
thi her skal ingen Taarestrømme flyde,
lidt Skjæmt og Sang er Alt hvad vi kan byde
og som vort bedste Bifald vil vi tyde
en munter Latter og et venligt Smiil.

Jeg tager derfor Sagen overtvers:
Jeg sparer de høitidelige Vers
og bringer Dem en ganske ny Prolog
paa simpelt og gemytligt Hverdagssprog —
Gid De nu Alle maatte synes om'en!
Den er kun selvgjort — maa De huske paa —
og meget kort; men ærlig meent som faa.
Den lyder saa:

Godaften og Velkommen!

En halv Snees Viser.

Præludium.

Kom, her
Enhver
som Skjæmtesang vil høre;
Frygt ej
at jeg
skal fylde Eders Øre
med Triller og med høje Spring —
Jeg synger Smaating blot;
de store musikalske Ting,
de gaae saa sjældent godt.
Yndige Damer! Gjør mig kun den Ære
at tage Plads — Det kan De gjøre trygt!
At jeg ej synger smukt, det kan vel være,
men jeg skal ikke synge noget Stygt!

Kom hid,
og sid
Hr. Pastor ved min Side!
Ej skal
Moral
og Tro det Mindste lide.
Jeg skal ej dadle noget Godt,
ej plette noget Reent.
Mit Skjæmt er aldrig bitter Spot —
det er ej ilde meent!

Om Kamp
og Damp,
om Bomber og Granater,
om Flag
og Slag
og tappre Landsoldater,
om Sejrens Fryd og Ærens Dag
jeg tier stille; thi
Sligt engang var en Modesag —
men nu er det forbi!

Psalmer og fromme aandelige Sange
klinge jo smukt — især til Orgelspil —
Gjerne jeg synger dem, men jeg er bange
at ej min Stemme passer ret dertil.

Nej hør
saa før
paa nogle simple Viser,
lidt Fjas
og Spads,
maaskee et Par Betiser.
En halv Snees Sange gaaer vel an? —
Jeg synger altsaa ni;
thi — tag tiltakke om De kan! —
den første er forbi.

En ny Vise
om hvorlunde Hr. Madsen rejste bort og kom hjem igjen.

Sjunges omtrent som Capt. August von Smithens Vise og klinger vel til alle Instrumener, især til Punscheglas.

:,: Herr Madsen :,: det var en fiffig Fyr
til Lyst og til Trøst og til Fryd og Gammen
skal jeg nu fortælle Jer Allesammen
:,: hvorledes :,: han drog paa Eventyr.

:,: Her gik han :,: og var i slet Humeur,
hans niende Kjæreste havde faa't Rykker
og giftet sig med en afskyelig Brygger —
:,: det maa :,: dog kaldes en Malheur.

:,: Og ærgret :,: han blev hvert Øjeblik.
Ja, knap det begyndte at dages, førend
hans Rykkere trommed Reveille paa Døren —
:,: og det er :,: slet ingen rar Musik.

:,: En Morgen :,: han sad og drak The —
da sprang han ivejret og slog sig for Panden
og vælted Maskinen og Koppen og Kanden
:,: og raabte :,: „Der fik jeg en Idee! —

:,: I tre Aar :,: jeg gik som Volontair! —
den Stilling er jeg nu forskrækkelig kjed af,
og Lønnen — den skal man just ej blive fed af —
:,: Jeg troer jeg :,: vil være Millionair!“

:,: Saa drog han :,: til Californien.
Derovre i Floderne laae han og pjadsked
og graved og roded og skylled og vasked
:,: i tre Aar :,: før han kom hjem igjen.

:,: Der fandt han :,: en Pokkers Mængde Guld,
det Meste var rigtignok Smaasand og Stumper,
men dog var der ogsaa forsvarlige Klumper,
:,: og hver Dag han fik sin Pose fuld.

:,: Hans Hjemkomst :,: see den var nu galant!
Han sad i en Droschke med fire Fuxer,
Frakke af Sølv og forgyldte Buxer,
:,: og Knapper :,: af bare Diamant.

:,: En Kone :,: han havde ogsaa faa't,
til tolv Millioner — og meer — var hun Ejer,
og saa var hun sort som en Skorsteensfejer.
:,: Forresten :,: det klædte hende godt.

:,: To Sønner :,: han førte ogsaa med.
— See Mutter var kulsort, og hvid var jo Fatter,
og derfor var Bornene ogsaa Mulatter —
:,: men det kom :,: jo ikke Nogen ved.

:,: Til Gilde :,: han bad den halve Stad;
og Rigsdagens Mænd, Magistrat og Borgmester,
og Bispen og tolv af de pæneste Præster,
:,: holdt Taler :,: mens de ved Bordet sad.

:,: Tracteret :,: der blev med Vin og Punsch
og Gjæsterne maatte hans Lykke prise
og En af dem lavede denne Vise
:,: og drak saa :,: Hr. Madsens Skaal tilbunds.

En sørgelig Kjærlighedsvise
om
Peer og Maren.
(Taber ikke ved at synges i sjællandsk Dialekt.)

Og hør nu gode Venner, om I vil gi'e en Pægl,
en Vise skal jeg synge Jer om Maren og mig selv,
om hvordan hun med List
mig daared og tilsidst
forlod mig for Hans Jensen, den skændige Gardist.

Det var i Syvogførre, jeg skulde til Sesjion;
men da Sergeanten havde faa't Maal af min Person,
saa sa'e den Officeer,
som sad ved Bordet: „Peer,
gaa hjem og bliv lidt større, Du er kun ni Kvar-
teer!"

Og Knøsene fra Sognet, de grinte hver og een,
for de var nu saa stolte af deres lange Been;
jeg taalte deres Spot
og svarede dem blot:
Man siger, at det Store er ikke altid godt.

Men Sognefogdens Maren, det var nu, kan jeg troe,
den nydeligste Pige, der kan gaae i et Par Sko;
hun var saa skjær og reen —
jeg kjender ikke Een
med saadan et Par Øjne og saadan et Par Been.

Og jeg gik hen og sagde: „Skjøn Jomfru favr
og fiin,
siig: lyster Dig at være Allerkjæresten min?"
Men tænk saa, hvad der skeer!
Hun svarer: „Lille Peer,
jeg kan dog ikke nøjes med en Mand paa ni Kvar-
teer."

Men netop Aaret efter blev Tydsken desperat,
og Hver, som havde Højden, han blev taget til
Soldat.
See, da blev jeg nok kry,
stak Næsen højt i Sky,
for nu var jeg den eneste Ungkarl i vor By.

Og alle vore Piger, de skifted Sind og Hu,
de løb og smidsked for mig, saa det rigtig var en
Gru.
For det er engang saa,
at naar de ej kan faae
de Store — aa, saa holder de saa meget af de Smaa.

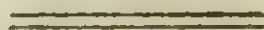
Saa var det samme Sommer, vi gik og vendte Hø
paa Engene i Krattet ved Sengeløse Sø,
just som jeg sad og drak
og spiste i en Stak,
saa kom der En og sagde; „Singott“ — og jeg sa'e:
Tak!

Og det var netop Maren; hun kom og slog sig ned
i Høet lige ved mig, og saa vidste jeg Besked.
Jeg blev saa kisteglad,
og før vi skildtes ad,
saa var vi blevne Kjærester i Stakken, hvor vi sad.

Og nu gik Alting herligt, saalænge der var Krig;
men dengang vi fik Stilstand, saa var min Fred forbi.
Soldaterne kom hjem,
og det var ligefrem,
at der blev gjort et Gilde for slige Folk som
dem.

Men Maren og Gardisten, de dandsed hver en Dands,
saa jeg tilsidst blev vred og sa'e: Nej stop, min
gode Hans!
Han svarte: „Lille Peer,
jeg tænker dog, Du seer,
at jeg har faaet Dit Nummer — husk, jeg er tolv
Kvarteer!“

See, saadan var min Vandring paa Kjærlighedens
Sti!
Nu løfter jeg paa Hatten — for min Vise er forbi.
Jeg ønsker blot Enhver,
som har en Pige kjær,
Gud fri ham for Gardister! — Jeg siger ikke meer.

„Saadan kan det gaae!"

Ak, Frøken, hvor dog Tiden
kan fare sælsomt frem!
Det er kun fem Aar siden,
jeg rejste fra mit Hjem —
da leged De med Dukker
og heed endnu den Smaa —
De gik med Mammelukker
og Spencer paa.
Nu møder mig i Hjemmet
en Dame fiin og fremmed,
sin Barndoms bedste Ven
hun kjender knap igjen.

Ja dengang var vi Venner —
da fik jeg Skjænd — ak ja!
De spæde hvide Hænder
gav mig saagar Dada.

Jeg husker jo saa godt, at
vi heed det unge Par —
jeg troer endog saa smaat, at
vi Kjærester var —
og det maa vi vel være
endnu; thi — paa min Ære! —
til Opslag kom det ej
imellem Dem og mig.

Hvad seer jeg? Deres Blikke
formørknes ved min Skjæmt —
Ak, Frøken, tro dog ikke,
at det var meent saa slemt!
Ved første Glimt af Ringen
paa Deres Haand jeg seer:
for mig er her nok ingen
Forhaabninger meer.
De bøjer Deres Hoved —
ja vist: De er forlovet!
See saadan kan det gaae:
jeg er just ligesaa!

Den jeg venter paa.

Siig mig, hvis De ellers kan,
hvordan jeg skal faae en Mand,
som er net —
det er slet
ikke saa aldeles let!
Vistnok har jeg havt en Flok
Friere; men — sælsomt nok! —
Alle, som
hidtil kom,
syntes jeg kun daarligt om.
Der var ikke Een, der saae
ud som Den, jeg ventet paa.
Hans Gestalt
har jeg alt
tænkt mig — saadan halvt om halvt.

Ja, jeg skal beskrive Dem
hans Person og give Dem
et complet
ligt Portrait.
Ak, det falder mig saa let,

altid for mit Blik han staaer:
høj og rank, med kulsort Haar,
kjæk Profil,
trodsigt Smiil,
Næsen lidt i romersk Stiil,
hvælvet Pande, stolt og fri,
Øjne med Melancholi,
Poesi,
Sværmeri
og en heel Deel Andet i.

Mandigt Væsen, mandig Gang,
og en Røst som Harpeklang;
fra hans Mund
strømmer kun
Vid og Lune hver en Stund;
men forresten troer jeg ej,
han er nogen Engel — nej,
Gud skee Lov!
han har dog
ogsaa Feil til Huusbehov:
snart er han saa grum og mork,
vild og hidsig, som en Tyrk,
snart saa tam,
som et Lam,
derpaa kan De kjende ham.

Møder De paa Deres Vej
slig en Mand, saa glem mig ej;
men maaskee
De kan see
baade een og to og tre;
gjør mig saa en eneste
lille bitte Tjeneste:
Spørg blot hver
En især,
om han er Miljonær.
Gi'er saa Nogen „Ja" til Svar,
saa er hele Sagen klar,
Resten maae
gjerne gaae,
han er Den, jeg venter paa.

I Gallop.

Kom Du herhen
til mig min Ven!
Her kan vi observere
det hele Bal;
i Krogen skal
ej Sværmen os genere.
Her kan vi sidde luunt og godt
og skumle over Stort og Smaat,
nu spiller just Orchestret op:
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

Langs Væggen her
i Række seer
man Byens fagre Piger.
Ej sandt? — Her var
en smuk Bazar,
ifald man nu var Frier.

See Skuldre, Arme — Herregud,
hvor net det Alt er stillet ud! —
Og rivende det gaaer. Hop, Hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

See nu kun til
et lystigt Spil!
See hvor der concurreres!
Blondinen hist
det gjælder vist —
Ja, hun skal engageres!
Hun halter lidt; men Bagatel!
Med tyve Tusind gaaer det vel. —
Der seer Du, hvor det gaaer: Hop, hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

Den Cavalleer,
som hist Du seer —
Han med de mørke Miner —
paa dette Bal
kun dandse skal
med Tanter og Cousiner.
Ak, ingen Rigsdag kan befrie
ham for det sæle Hoveri,
Han maa, han skal deran—Hop, hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

Der svinge To
omkring — Jo, jo!
Det er en Mand i Staten,
heelt alvorsfuld
og godt ved Huld —
sem Alen i Qvadraten.
Og Damen der — Nej Hilledet
hvor varm og rød og snart og sød!
Plads, Plads! for Himlens Skyld! Hop, hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop!

Hør, siig mig nu,
begriber Du,
hvorfor de Gedtfolk slide
og slæbe saa,
og svede saa —
og det ved Midnatstide? —
„Min Bedste, bryd Dig ej om Sligt!
Du er jo gift, og Du har Gigt —
Lad dem kun dandse. Hop, hop, hop!
I Gallop! I Gallop! I Gallop!"

Før og nu.

Man hører megen Snak og Sang
om Kæmper nufortiden;
nej, Kæmper havde vi engang,
men — det er længesiden.
Nu er man dannet, pæn og tam
og fiin — jo finere jo bedre! —
Ja, det er reent ud sagt en Skam,
hvor lidt vi ligne vore Fædre.

De havde ikke Snørliv paa,
som Helte nuomstunder.
De gik med Staaltraadspaletot
og Kobbervest derunder.
Da saae man aldrig nogen Mand
med sværtet Skjæg og brændte Lokker.
Han bar en Hat af Malm — saadan
som en af vore Kirkeklokker.

Da drak man ej af Fingerbøl
Liqueur og vandet Toddy;
i Hornet skummed Mjød og Øl,
man drak og skjænked flot i.
Man sang og drak og drak og sang
og gav sig hen til alskens Daarskab;
blev fuld og gik Bersærkergang,
og knak hinandens Hals for Morskab.

Nu spiser man sig sjelden mæt,
man taler blot og klinker;
da fik man Hestecottelet
og ferske Bjørneskinker,
da vidste man at holde Skik
paa Talere i Gildehallen:
hvis Nogen gjorde Brovl, saa fik
han strax et Skinkebeen i Skallen.

Ja, stolt var vore Fædres Liv
og herlig deres Bane;
de plyndrede for Tidsfordriv
og slog ihjel af Vane,
og, naar de rejste ud fra Nord,
saa kastede Alverdens Præster
sig flux paa Knæ og sang i Chor:
„Gud fri os vel for slige Gjæster!“

Dog — mine Venner! — ogsaa vi
har Kraft til Kæmpeværker.
Jeg føler det: herindeni
er vi bestemt Berserker!
Lad derfor hele Verden see,
hvor højt vi Kæmpekraften hædre —
Kom, lad os tømme en Kop Thee
til Ære for de tappre Fædre!

Noahs Belønning.

(Frit efter Kopisch.)

Da Noah ud af Skuden gik,
et grumme stort Besøg han fik:
Der kom en Engel til hans Ark
og sagde: „Hør Hr. Patriark!
har De et Ønske, saa siig til —
De kan forlange, hvad De vil."

Da svarte Noah: „Reent ud sagt:
Lidt flaut har Vandet altid smagt;
og med min Torst var det forbi,
da Pakket druknede deri.
Min Bøn er derfor ganske kort:
Skaf mig lidt Vaadt af bedre Sort."

Og Englen havde heldigviis
En Nogle med til Paradiis,
derfra han henteb Noah strax
en Ranke af den bedste Slags

og lærte ham ihast, hvordan
man bli'er en dygtig Viingaardsmand.

Nu tog Hr. Patriarken fat:
Han planted baade Dag og Nat,
han bygged sig en Kjælderhal
og gjorde Tonder uden Tal —
Snart Arken blev med Kjøl og Top
til Tondestaver hugget op;

Og Noah var en hellig Mand:
Han smagte aldrig mere Vand.
Nej, til Guds Ære Gubben sad
og drak af Vinen Fad paa Fad
endnu tre fire hundred Aar,
før man ham lagde paa sin Baar.

See, derfor siger jeg med Grund,
at Druesaft er god og sund,
og dernæst, at en hellig Mand
bør aldrig spæde Viin med Vand.
Thi Vandet er profant, fordi
Alt Pakket druknede deri.

Vrøvlet leve!

„En Løgnerede er vor Jord!"
Det er der sagt paa Prent,
og Ingen har endnu beviist,
at det var ufortjent.
Jeg dømmer noget mildere
om denne kjære Jord;
men den er slemt befængt med Vrøvl —
See, det er mine Ord;

Vi komme ej i Verden frem
med al vor Kløgt og Konst;
forstaae vi ej at gjøre Vrøvl,
vor Stræben er omsonst;
men kan man denne Konst tilgavns,
og saa har lidt Forstand,
saa kan man vrøvle sig til Alt,
saagar til Rigsdagsmand.

I Vrøvl udtømmer man sin Kval,
i Vrøvl sin Sjælefryd;
og Vrøvl er Verdens halve Last,
og næsten al dens Dyd.
Dens Kamp og dens Begejstring med
er Vrøvl og Vrøvl igjen,
og den moderne Kjærlighed,
hvad siger De om den?

Det er en reen Umulighed
for Vrøvlet at gaae fri.
Man vrøvles mod sin Vilje ind
i Livets Vrøvleri;
men da nu Verden ikke kan
foruden Vrøvl bestaae:
:,: Saa: Leve Vrøvlet! — Jeg vil ej,
at Verden skal forgaae. :,:

Verden og jeg.

Det er mig uforklarligt, hvad
der gaaer af Præstemanden;
bestandig præker han om Had
til Verden og til Fanden.
Mod dem han lægger hvor han kan
sit fromme Had for Dagen,
og desuagtet kjender han
dem blot „von Hörensagen".

Men jeg har nu Principer, jeg,
som ingen Præken rokker:
Jeg hader aldrig Nogen — ej
engang den solle Pokker.
Jeg veed, hvor lidt det er bevendt
hvad Peer og Povel prater,
og tænker: Han er vel omtrent
som andre Advocater.

Og hade Verden kan jeg ej
Nej tvertimod bekjender
jeg ligefrem, at den og jeg
er gamle gode Venner.
Den har jo vistnok sine Fejl,
og De kan være store,
men naar vi see os ret i Spejl,
saa har vi ogsaa vore.

Den er en Smule malitiøs,
og sommetider har den
saagar en lille Skrue løs,
men — det er som man ta'er den.
Det kan bevises meget let:
Hvis vi og vore Fædre
blot altid havde handlet ret
saa var den meget bedre.

Mig har den ofte drillet, men
er det en Grund til Fjendskab?
Nej, naar jeg driller den igjen
er det af pure Venskab.
Dens Nykker og dens Luner taer
jeg mig bestandig rolig,
og vil den gjøre sig til Nar
saa hjelper jeg den trolig.

Ja mangt et Puds i Stort og Smaat
har vi hinanden spillet;
men volde den en Taare blot,
det har jeg aldrig villet.
Min Mening er at, salig Knud
har Ret til Punkt og Prikke:
„Kan vi ej lee dens Galskab ud —
Bort græde vi den ikke!“

Nej Verden leve — var den nok
saa skrøbelig og syndig!
Dens Børn er dog en morsom Flok,
Og Jorden — den er yndig;
og har vort hele Liv endog
lidt mindre Lys end Skygge —
saa: Skaal for Verden! — Den er dog
Vorherres Mesterstykke!

To Gjenboer.

Vaudeville i fem Coupletter.

I.

Han — til sin Ven.

Min Jura vil ej smage
mig ret i disse Dage;
jeg kan ej foretage
mig nogenting, min Ven!
Jeg drømmer, og jeg driver,
jeg sværmer, og jeg skriver
en Mængde Vers og river
dem strax itu igjen.
Den halve Dag jeg sidder her
ved Vindvet tyst og seer og seer
bestandig paa den samme Plet,
og dog jeg seer mig aldrig træt.

Og hvad har vel forjaget
min Fred og foraarsaget,
at jeg er saa betaget
i dette gule Sted?

Derover deserterer
min Tanke, der grasserer
mit Haab, og der logerer
mit stakkels Hjerte med.
Der boer min Glæde og min Kval
tilvenstre der, paa anden Sal,
hvor Hyacinthen staaer i Flor —
See der! Ak, det er der, hun boer!

Der sidder hun saa stille!
Hvor hun er sød og lille,
hvor hendes Blik er milde,
hvor barnligt hendes Sind!
Hvor pusler hun dog yndigt! —
Men hvad? — Det er jo syndigt:
Hun knytter nok saa kyndigt
et Næt af Silkespind.
Ak, hvad behøver hun et Næt? —
Hun fanger Hjerter uden det!
Men see nu Haanden — see hvor let.
nej see, hvor væver og adræt!

Hvor hendes Kinder gløde!
Hun rødmer ved sin Brøde;
thi ved vort første Møde
hun stjal min Ro og Fred —

nu staaer jeg ør og svimmel
og blind i Livets Brimmel;
jeg glemmer Jord og Himmel
og corpus juris med.
Men Du? — hvordan? — Du svimler ej?
Du bliver knapt begeistret? — Nej,
man er dog en lyksalig Een,
naar man er gjort af Stok og Steen!

II.

Hun — til sin Veninde.

Kom, Laura, kom og sæt Dig ned,
og giv mig lidt Forklaring!
Du er fornuftig, og jeg veed,
Du har en Deel Erfaring.
Du er forlovet og forstaaer
vel sagtens baade Et og Andet,
men jeg er neppe sexten Aar
og nylig kommen ind fra Landet.

Jeg veed ej, hvad der fejler mig —
det er mig uforklarligt —
og derfor vil jeg sporge Dig,
om det er noget Farligt.
Al Fred og Ro har mig forladt —
Ja Laura, har Du vel hort Magen:
jeg sover ej den hele Nat
og drømmer næsten hele Dagen.

Mit Hjerte kan jeg mindst forstaae:
saa sælsomt det sig hæver.
Men hvorfor mon det banker saa,
og hvorfor mon det bæver?
Forgjæves spørger jeg det ad,
det slaaer og slaaer af alle Kræfter.
Det sukker, men veed ej for hvad,
det længes, men veed ej hvorefter.

Men Laura dog! Hvor kan Du lee?
Jeg er, ved Gud, saa daarlig!
Giv mig et Raad! Du kan dog see,
at Sagen er alvorlig.
Maaskee Du hjelper en Bekjendt
foruden mig, hvis Du kan raade —
det er en stakkels ung Student:
Han har det just paa samme Maade.

III.

Han — paa Ballet.

Jo, jo, det er herligt at komme paa Bal —
men næste Gang bliver jeg hjemme!
Den dejlige Aften iaften, den skal
jeg ikke saa hurtigt forglemme.
Knap Længslen jeg kued,
hver Time jeg talte,
til Kjerterne lued,
og Tonerne kaldte,
og inderlig salig med blussende Kind
og bankende Hjerte jeg traadte herind.
Jeg var jo saa nær ved min skjønneste Drøm:
Snart skulde med hende jeg glide
beruset i Hvirvel paa Tonernes Strøm.
Jo jo — Jeg fik andet at vide!

Da Hun traadte ind blev jeg reent consterneert,
og før jeg kom ret til at sandse,
var hun i det første Minut engageert
til ti eller elleve Dandse.
Der sad jeg og bæved
af Smerte og Harme,
imedens hun svæved
i fremmede Arme.
Jeg bandede Valsen, men dog gik især
den rædsomme Polka=Mazurka mig nær.
Tilsidst sprang jeg op for at prøve, om ej
hun vilde „den Tolvte“ mig skjænke —
Jeg synes min Bøn var beskeden — men Nej!
Selv derpaa er ikke at tænke.

Omkring hendes Stol er der sluttet Quarré.
Hvad nytter det vel om jeg stormer?
Sletintet! — Jeg faaer hende neppe at see
for Spidskjoler og Uniformer.
Selv Herrer fra Skolen
og Herrer fra Disken
sig flokke om Stolen
med Sukken og Hvisken,
hver halvvoxen Laban, hver halvgammel Laps
forsamler sig der for at coure omkaps.

Farvel Tryllerinde! Jaften jeg tør
ej vove at friste min Lykke;
men tro mig, Du Skjønne, jeg veed hvad jeg gjør:
Nu dandser jeg blot med de Stygge!

IV.

Hun — Dagen efter.

Ak Laura, Laura nu først seer
og kjender jeg min Nød!
Nu er der ingen Frelse meer —
Gud give jeg var død!
Ja det er min Bestemmelse,
at jeg vil døe af Græmmelse.
        Det kan ej staae
        ret længe paa;
med slig en Sorg kan man kun gaae
en Maaned — ja en Uge blot;
det føler jeg saa godt.

Og Skylden er ej min. Jeg kan
forsikkre Dig: Jeg veed
ej naar og heller ej hvordan
han vandt min Kjærlighed.

Jeg veed kun, at han listede
saalænge, til jeg mistede
min Hjertefred
og Hjertet med,
og nu, nu dandser han afsted
og leer ad al min Kval og Nød —
Gud give jeg var død!

Iaftes var vi begge To
paa Ballet, som Du veed —
Ak Laura! Du kan ikke troe,
hvor frygteligt jeg leed!
Han valsede og tourede
og førte op og courede
og mored sig,
men dandsed ej
saameget som en Tour med mig.
Ak ja, jeg føler det saa vel:
Jeg græmmer mig ihjel!

V.

Begge To — et Par Aar senere.

Han.

Jeg husker saa nøie, som det var igaar,
den Dag, da jeg fik Dit Ja;
jeg troer, om jeg ogsaa blev hundrede Aar,
jeg glemte den ikke endda.
Ti Gange bestemt tog jeg Hatten frem
og satte den atter hen,
ti Gange jeg aabned min Dør paaklem
og lukked den strax igjen.
Paa Trappen min Frygt fik Bugt med mit Mod.

Hun.

Den Frygt var da reent overflødig!

Han.

En halv Times Tid i Porten jeg stod.

Hun.

Det havde Du ikke havt nødig!

Han.

Og her ved Din Dør jeg standsed med Skræk —

Hun.

Det var ikke heller nødvendigt!

Han.

Og saa kom Ami for at jage mig væk —

Hun.

Den stygge Ami! det var skjændigt!

Begge.

Ja der har Ingen lidt som vi,
det maa Enhver erkjende —
men nu er Sorgens Tid forbi,
og Glæden tager aldrig Ende!

Hun.

Jeg husker saa godt, da Du traadte herind —
jeg sad her i Krogen med Taare paa Kind,
og skjulte mit Ansigt ved Rammen.

Han.

Og jeg bød „Godmorgen!“ skjøndt Klokken var fem,
og det var det eneste Ord, jeg fik frem —
jeg syntes, min Mund var syet sammen.

Hun.

Men Tante, som hjalp og trøsted Enhver,
fik Talen igang om Vind og om Vejr.

Han.

Og saa blev vi interessante,

og da hun tilsidst blev overcomplet,
saa gik hun sin Vej — hvor det var honnet!

Hun.

Ja vist, det var nobelt af Tante!

Han.

Og saa sagde Du ...

Hun.

Jeg be'er! Det var Dig —
Du sagde ...

Han.

Nej nu
erindrer jeg mig
det Hele aldeles fuldstændigt:
Du spurgte ...

Hun.

Ak nej,
jeg tav, og jeg troer,
vi vexlede ej
et eneste Ord.

Han.

Det var ikke heller nødvendigt!

Begge.

:|: Nej, Bryst til Bryst
og Mund til Mund
vi sank saa tyst
i samme Stund :|:

Først længe efter vovede
vi endelig at skrifte —
og saa blev vi forlovede
:|: — Ak, hvem der nu var gifte!! — :|:

